

Ta on sinu
parim sõber...,

aga kas sa
usaldad teda?

Ära kunagi valeta

Gail Schimmel

Originaali tiitel:
Gail Schimmel
Never Tell a Lie
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime viil või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, nii elavate kui juba lahkunutega, samuti tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Emma Rogers

Text copyright © 2021 by Gail Schimmel
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B05413222
ISBN 978-9949-82-916-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Mälestan armsat Melissa Kleinbansi, kelle elu ja abielu ei
sarnanenud selles raamatus kujutatuga.*

1. PEATÜKK

Alates hetkest, kui ma selle kutse saan, on mul klassi kokkutuleku osas halb tunne.

Esiteks, kes tahab, et talle meenutatakse seda, et tal on kooliajast möödunud kakskümmend aastat? See on jube pikk aeg, mil ametlikult täiskasvanu olla, ja arvestades üsna kehva tööd, mida ma olen täiskasvanuks saamisel teinud, ei ole mul tõesti mingeid meenutajaid vaja. Pealegi olen ma alati olnud arvamusel, et kui tahad inimestega kontakti hoida, siis ka teed seda. Nende inimeste puhul kooliajast, kellega ma olen sideme kaotanud – mis, võin tunnustada, tähendab neist enamikku –, olen seda teinud põhjusega. Sest nad ei ole minu sõbrad. Sest mul ei ole nendega midagi ühist. Sest nad parimal juhul lihtsalt tüütavad mind. Sest nad ei suudaks mitte kunagi mõista olukorda, kus ma leian end olemas nüüd, kakskümmend aastat hiljem. Miks peaksin ma tahtma nendega välja minna mingis meeleheitlikus katses leida taas meie kauge noorus? Ausalt, kogu see koolikokkutulekute organiseerimine on nende inimeste jaoks, kelle elu tippajaks oli keskkool ja kes ei ole sellest ajast kusagile edasi jõudnud. Kooli esindustüdrukud ja ragbikaptenid. Mitte minusugused. Mitte et minu elu oleks just läbi inimsaavutuste stratosfääri tuhisenud, aga ma olen edasi liikunud.

Helistan Staceyle, et tema arvamust küsida. Tema on ainus keskkooliaegne sõber, kellega ma regulaarselt kontaktis olen.

Mitte et me oleksime parimad sõbrannad või midagi (minu parim sõbranna emigreerus kolm nädalat pärast seda, kui kooli lõpetasime), aga meie elud ristuvad pidevalt – ülikoolis ja seejärel töökohas sama firma juures, ja siis, kui meie pojad läksid samasse lasteaeda. Nad on nüüd kaheteistaastased ja erinevates koolides, aga meist on saanud korralikud sõbrad. Ta on minu inimene, see, kellel on minu kodu varuvõtmed ja kes aitab mind hädast välja, ja mina teen tema heaks sama.

„Kas sa lähed sellele asjandusele?“ küsin temalt pikema sissejuhatusega.

„Kindlasti mitte,“ ütleb tema. „Õudne mõte. Pigem oksendaksin end täis.“

„Täpselt,“ ütlen mina.

Oleme mõlemad hetke vait.

„See koht on minu kodule väga lähedal,“ ütlen ma. Seda ilmselt seepärast, et minu elu, nagu minu tee, on tupik, ja ma ei ole kolinud kaugele keskkoolist, kus me kõik käisime. Kokkutulek ei toimu koolis, vaid samas piirkonnas asuvas restoranis.

„Ma võiksin pärast sinu juures ööbida,“ ütleb Stacey, kes elab kaugel. „Ja siis võiksimme lapsehoidjat jagada.“ Stacey ja mina oleme mõlemad üksikemad. Erinevatel põhjustel, aga siiski on see veel üks ühine asi.

„Mul pole ka midagi paremat teha,“ ütlen ma. „Seltskondlikku elu mul ju ei ole.“

„Ja võib olla üsna huvitav näha, kuidas kõik vananenud on,“ lausub Stacey. „Olen kindel, et nad näevad kurnatud välja.“

„Noh, sinu jaoks on kõik väga hästi, sest sa näed endiselt välja nagu seitsmeteistaastane, nii et sa arvustad seal meid kõiki.“

„See on kõik, mis mul on,“ ütleb Stacey.

„Väga tore,“ ütlen ma. „Minust saab sinu vanema väljanägemisega kaaslane.“

„Sa näed endiselt kuum välja,“ ütleb Stacey. „Kuumem kui keskkooli ajal, ja sa olid kuum ka siis. Meist saab kokkutuleku kõneaine.“

Teeme taas pausi.

„Nii et me siis teeme seda?“ küsin lõpuks.

„Nagu sa ütlesid,“ vastab Stacey, „meil ei ole just midagi paremat teha.“

„Ilmselt mitte,“ sõnan ma.

Ja nii ongi tulevik otsustatud.

2. PEATÜKK

Esimene pähkel on leida lapsehoidja. Minu poeg Django on nõus jääma ainult kahe inimesega – Nelly, minu pika meelega koduabillsega, ja minu isaga. Nelly armastab Djangot, aga kui ta teda hoidma peab, tuleb tal meie juures ööbida ja jätta oma lapsed õe juurde. Ta ei ütle kunagi ei, kui ma teda palun, aga ma ei ole kunagi kindel, et ta seda tõesti teha tahab, lisarahast hoolimata. Püüan teda paluda ainult siis, kui mul muud valikut ei ole.

Seega helistan isale.

„Isa, kas sa saaksid järgmisel laupäeval Django ja Aideni juures olla?“

„Kes on Aiden?“ küsib isa. Ta on Aideniga umbes 132 korda kohunud ja mõlemat poissi koos vähemalt seitsmel korral hoidnud. Ta hüüab teda „Aidy beebiks“ ja nad raputavad kohtudes keerukalt kätt.

„Stacey poeg,“ ütlen ma. „Nagu sa hästi tead.“

„Ja kuhu te Staceyga sel korral minna plaanite?“ küsib isa, justkui laseksime me pidevalt mööda linna ringi. Enamasti on ta lapsehoidja sellepärast, et mul on lapsevanemate õhtud või tööga seotud üritused.

„Me läheme kooli kokkutulekule,“ ütlen ma. „Kakskümmend aastat.“

Jään ootele, sest tean, et isal on selle kohta arvamusi. Tema arvamuste kuulamine on hind, mida mul tuleb lapsehoidmise eest maksta.

„Kakskümmend aastat?“ ütleb ta. Ta kõlab siiralt üllatunud.

„Jah.“

„Sa oled nii vana,“ nendib ta.

„Täna sellele osutamast, isa,“ ütlen ma. „Aga kui mina olen vana, siis sina oled dinosaurus. Sa peaksid muuseumis olema. Me peaksime sinu nägemise eest maksma.“

Django, kes istub läheduses ja loeb, turtsatab naerma. „Sa oled nii kortsuline, vanapaps,“ hüüab ta. „Sa oled nii kortsuline, et võiksin sinu kortsudesse ära eksida.“ Ta teeb pausi ja ma ootan paratamatut järelkaja. „Nätaki,“ hüüab ta. „Panen sulle täiega ära.“ Django ütlemised on väga harva kuigi nutikad.

Tunnen isa sügavat naeru kuuldes rahuldust. Ta ei naera tihti, aga kui naerab, on see nakkav. Tunnen seda kuuldes soojust.

„Ja miks peaksid sa tahtma kooli kokkutulekule minna?“ küsib isa, kui on naermise lõpetanud. „Kõik teavad, et need on kohutavad asjad.“

„Sa ise käid kõikidel enda omadel,“ märgin ma. „Mitmes see viimane oligi... nelisada aastat lõpetamisest?“

Django naerab. „Nätaki,“ ütleb ta taas. Ta on lugemise pooleli jätanud, et vestlust kuulata. Ilmselt oleme isa ja mina naljakamad kui Wimpy Kid.

„See on teine asi,“ ütleb isa. „Mina käisin internaatkoolis.“

„Mismoodi see asja muudab?“

Ta ohkab, justkui oleks mulle asjade selgitamine tema jaoks liiga suur koorem. „Seal ei olnud tüdrukuid,“ ütleb ta.

„Nii et sa siis arvad, et kokkutulek tuleb kohutav, sest seal on naisi?“ küsin ma.

„Ei,“ vastab ta. „Võib-olla. Ma ei tea. Igatahes on kõik minu kokkutulekud olnud kohutavad. Kamp pakse kiilakaid valgeid mehi rääkimas vanadest headest aegadest. Ma lähen vaid selleks, et endale meenutada, kui palju parem ma neist olen.“

„Sel juhul on see põhjus, miks ma lähen. Noh, mul ei ole just ka midagi muud teha.“

„Võib-olla kohtad kedagi,“ ütleb isa ja ma kuulen tema hääles lootust.

„Isa, ma ei kohta kedagi...“ alustan ma.

Aga ta ei lase mul jätkata. „Muidugi vaatan ma Django ja tema väikese sõbra järele,“ ütleb isa. „Teie minge välja ja lõbutsege. Võib-olla peaksin teda ka pärastlõunal hoidma, ja sina saad minna ning lasta endale soengu pähe teha ja selga panemiseks midagi uut osta.“

„Lasta endale soengu pähe teha?“ Ma naeran. „Ettevalmistusena oma reisiks Noa laeval?“

„Sinu emal oli seda kombeks teha,“ ütleb isa ja ma kuulen tema hääles raskust. „Kui meil oli tähtis õhtu väljas, siis ta läks ja lasi endale soengu pähe teha. Kui aus olla, siis mina ei märganud kunagi erinevust, aga jumala eest, see pani teda end hästi tundma. Ta õhetas ja keerutas pead, ja mina tundsin end nagu miljon dollarit üksnes seisemisest koos kellegi nii õnnelikuga.“

Isa ei räägi eriti mu emast. Ma ei tea, kas peaksin olema vait ja lootma kuulda rohkemat, või kas minult oodatakse, et ma vastaksin meenutusega omaenda puuduvast abikaasast, ehkki me mõlemad isaga teame, et ma ei igatse Travist nii, nagu tema igatseb minu ema.

„Travis ei lasknud endale kunagi tähtsa õhtu puhul soengut pähe teha,“ ütlen ma pärast pausi.

Ja siis, enne kui arugi saame, kähiseme isaga mõlemad naerust mõtte juures, kuidas minu kiilanev surnud abikaasa laseb endale soengut pähe teha, ja see meenutab mulle, miks on isa Django kõrval minu lemmikinimene maailmas.

„Ära unusta, et sa lubasid mind homme raamatutega aidata,“ ütleb isa, kui oleme naermise lõpetanud. „Ehitaja tuleb ülehomme niiskuseprobleemiga tegelema ja ma lubasin, et võtan raamatud riulitelt ära.“

„Ma ei saa endiselt aru, miks seal minu abi vaja on,“ ütlen ma.

„Sest ma ei suuda raamatuid ära anda,“ vastab isa lihtsalt.

See on tõsi. Tal on alles iga raamat, mille on kunagi ostnud. Need on topeltridades riulitel kogu koridori pikkuses. Niiskuseprobleem

ei ole raamatuid veel puudutanud, aga asi on vaja korda teha enne, kui see juhtub. Mina olin see, kes vihjas isale, et see võib olla tema võimalus tühjendust teha, ja ta nõustus. Tingimusel, et ma aitan teda.

Ohkan.

„Muidugi, isa,“ ütlen ma. „Homme näeme.“

Mõtlen, et see on igati õiglane, kui tema on nõustunud poistele lapsehoidja olema. Ma vaid loodan, et ei ole hauganud suuremat suutäit, kui mäluda suudan.